

Oba zvítězivé systémy, střídající se a prolínající na vrcholu moci v poválečném uspořádání, počítají s likvidací evropské rasové pevnosti, z čehož plynou veškeré další kontexty - sociální, kulturní, náboženské, ekonomické, právní.

Autor: Václav Jan

Máme za sebou další mohutné oslavy pádu Třetí říše, organizované vládnoucími kruhy systému. Opozice, opatrně fungující v rámci tohoto systému, se na oslavách podílí a jediný spor vede o to, zda je vhodnější zapít vítězství vodkou nebo whisky. Opozice, která světonázorově vychází z totožného výkladu dějinného okamžiku, na němž je založena současná moc, zajišťuje liberální demokracii a globalismu bezpečný prostor pro další existenci a progres. Ruku v ruce slaví „osvobození“. Osvobození by mělo vést ke svobodě.

Jakou svobodu mají organizátoři apoteózy triumfu bolševismu a bankovního kapitalismu a zrodu Nového světového řádu na mysli? Co si pod slovem svoboda představují liberální globalisté, co sionisté, co marxisté, co neomarxisté?

Člověk potřebuje věřit ve vyšší moc, ve vyšší mravní řád, který ho ukotvuje v pomíjivém času a dává životu smysl. Mýtus je produktem přirozené touhy člověka po náboženském přesahu. Druhá světová válka byla vyňata z historie a stala se výchozí konstantou nové mytologie, první kapitolou nové bible liberalisticko-globalistického náboženství. Všechno, co určuje naše životy, morálka, filosofie, etika, právo, umění, je postaveno na tomto novém mýtu, který je živen permanentním sugestivním, epickým, alegorickým a symbolistickým ztvárněním jednostranné a výsostně politické interpretace průběhu druhé světové války a ideových a mocenských příčin jejího vzniku. Cílem je vytvořit sociálně závazný výklad světa uvnitř západní kultury a tím kontrolovat stabilitu systému, který mýtus produkuje.

Bez strašáka **fašismu** by nebylo možné hnát Evropany jako ovce na porážku a beztrestně nastolovat systém, který se ani netají tím, že směřuje k likvidaci evropské civilizace a genocidě evropských národů. Legenda o válce vytváří nezpochybnitelný koncept jednorozměrného zla jako protipólu současného uspořádání světa. Podaří-li se přesvědčit obecnost, že alternativou systému je absolutní ďábel, může tento systém ve jménu jeho vymýcení za bezmocného přihlížení nebo dokonce za potlesku davu spáchat cokoli, i kdyby to měla být **výměna** všech Evropanů za Afričany. Společnost, bičující už tři čtvrtě století stále nové generace strašákem vlastní viny a všudypřítomného fašismu, v níž každá citlivá debata končí hned na začátku rychlou zkratkou k „Osvětlení“, se stala nesmírně nejistou a neakceschopnou. Její nové náboženství totiž zatím nemá svého boha, ale má svého satana, a to je pro ovládnutí lidí prostřednictvím strachu důležitější. Spasitel se jistě včas dostaví.

Pokud bychom se jednou dokázali zbavit tohoto prokletí, pokud bychom demaskovali a odvrhli náboženství, v němž Hitler a spol. hrají roli sil pekelných, pokud bychom evropský příběh první poloviny 20. století dokázali odpolitizovat a vřadit do standardních dějin, potom, a jedině tehdy, se může evropská civilizace probudit, prozřít, nabýt energie a sebevědomí, a jedině tak se může zachránit. Pro Západ, pro Německo a s ním i pro nás by pak automaticky odpadla rizika, která jsou nebezpečná jen pro slabé národy, které se neumějí, nechtějí nebo nesmí bránit - islám, imigrace, afrikanizace, ale i vymírání z nihilismu a dekadence.

Teď jsme odsouzeni slavit jako zářivý úsvit našich nových dějin porážku evropského fašismu, a tak chtě nechtě stále znovu vzýváme a upevňujeme aureolu nejstrašnější tyranie v dějinách Evropy, tedy stalinismu, který sám sebe legitimizuje právě vůdčí rolí v antifašistické frontě. Byl to Stalin, kdo obratně zavedl dělení světa na zlo fašismu a dobro antifašismu; v takto nastaveném schématu debaty bude mít Rusko vždy zajištěnu neotřesitelnou pozici, kterou ve výsledku Západ nemůže zpochybnit, neboť to by hrozilo rozkolísáním prazákladů i jeho současné myšlenkové koncepce a samotné existence stávajícího mocenského řádu.

Těžko se dočkáme chvíle, kdy bude Česká televize vysílat oslavnou epopej o Putinově křesťanském Rusku. Zato není problém vysílat propagandistické velkofilmové velebicí

stalinskou armádu a tím de facto nejkrvavější režim evropských dějin. Jsme chyceni v pasti antifašismu. Tím, že se Západ spojil se Stalinem proti Hitlerovi a ne naopak, jak by odpovídalo civilizační logice, jsou jeho elity dodnes nuceny trvat na tom, že Stalin byl lepší než Hitler, neboť jinak by podlamovali svoji mocenskou legitimitu. Jestliže Hitlera postavíme mimo lidská měřítka, pak Stalin jako jeho pokořitel získává i přes miliony umučených lidský rozměr, v jehož rámci už je dovoleno odpouštět... i zapomínat. Není divu, že při této premise dnes na Západě de facto pevně vládne extrémní levice.

Opozice jí pak ulehčuje roli tím, že se zaměřuje zejména na nepodstatné problémy a doprovodné jevy, nikoli na prapříčiny současného stavu. Mýlí se v základních pojmech. Evropská unie není „Čtvrtá říše“. Že náš kontinent bude postupně směřovat k užší spolupráci, je dáno technologickým vývojem a není na tom nic děsivého. Dělo by se tak za každého režimu. Už Napoleon hodlal vládnout evropskému superstátu. Nejde o to, zda se integrovat, ale v jakém duchu a s jakými prioritami. Německá nacionálně-socialistická vize evropanství pracovala s myšlenkou Evropy jako tvrze pro záchranu bílé rasy. Tento moment nelze pominout, neboť ve skutečnosti se ukazuje z geopolitického hlediska jako určující. Celá poválečná politika je založena na popření rasové otázky. Marxisticko-bolševický a marxisticko-bankéřský systém, které ovládly Evropu zničením fašismu a zejména německého nacionálního socialismu, jsou ze své podstaty protievropské. Ve zlomovém zápase o budoucnost Evropy mezi fašismem, kapitalismem a komunismem byla jen první idea identitářská, minimálně ve smyslu zachování biologického základu evropské civilizace, ale i s respektem k národnímu sebeurčení, jakkoli v případě triumfu nacionálního socialismu pouze v míře neodporující německé dominanci. Oba zvítězivší systémy, střídající se a prolínající na vrcholu moci v poválečném uspořádání, počítají s likvidací evropské rasové pevnosti, z čehož plynou veškeré další kontexty – sociální, kulturní, náboženské, ekonomické, právní.

Rovněž lze těžko něco změnit na dominantní pozici německého národa vzhledem k jeho schopnostem. Jestliže bylo Německo odzbrojeno, stali se z kdysi nejlepších vojáků vlastně z donucení nejlepší obchodníci, když si tak trochu vyměnili dějinnou roli s Izraelity. Německá dominance nemá nic společného s nacionálním socialismem, naopak, ten mohl být vzhledem ke svým nárokům na organizaci, kázeň, pracovitost a soudržnost realizován právě jen v rámci vyspělého národa, schopného mimořádných vzepětí a velkých kolektivních činů. Stejně tak je dnes Německo předurčeno k jinému fatálnímu úkolu, když je jeho síla využita k destrukci tradiční Evropy a jejích vztahových a hodnotových hierarchií. Rusko dnes svatořečí vlastní dějiny a národ, přičemž je odhodláno i zpětně chránit každého, kdo do nich patří, bez ohledu na jeho reálnou historickou a lidskou roli. Západ se chová přesně opačně, přičemž nejzřetelněji je to vidět právě na německém příkladu. Démonizace hitlerismu, úspěšně realizovaná jeho zvítězivšími ideologickými a etnickými protivníky, vedla až k popření německví, které se dnes stalo de facto ústředním myšlenkovým konceptem státního útvaru, nazývaného Německo. Jakou budoucnost může mít národ, který masové vraždění vlastních civilistů, znásilňování žen, ničení měst, okupaci a rozpad země prezentuje svým dětem jako osvobození? Německo, jakož i v důsledku postupně téměř celá současná Evropa, nenabízí kritickou sebereflexi svých dějin, ale úplné sebebopření, strach ze sebe sama.

Naději na obrození Evropy lze hledat jedině v tom, že se alespoň v nezbytné míře vrátíme

k hodnotám, které jsou díky dlouhodobému působení extrémní levice vnímány jako „fašistické“. Můžeme prorazit tento začarovaný kruh, pokud vysvobodíme historický diskurz ze zajetí post-sovětské kategorizace dějin a klasifikace politických systémů. Potom budeme schopni objektivní diskuze o událostech dvacátého století. Uplynulo již pětasedmdesát let od skonu moderního ďábla, takže snad je načase. Není třeba rehabilitovat nacionální socialismus a už vůbec není nutné obávat se jeho vzkříšení, neboť byl dobově podmíněn, což se popírá, aby mohl zůstat univerzálním strašidlem pro stále nové generace dětí. Jde o to přestat démonizovat druhou světovou válku, uvědomit si a přehodnotit její vliv na poválečnou evropskou politiku a celý systém myšlení a hodnot.

Psáno pro Dělský potápěč